

РЕШЕНИЕ

№ 1297

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 29.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10867** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 43413 от 30.11.2022 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № СОА22-ГР94-5821 от 14.11.2022 г. по описа на Столична община (СО), подадена от Й. Г. Й., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], кв. Ф.. [улица] срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДЛН22-ВК66-175 от 12.08.2022 г., издаден от Б. Б., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение № СФ22-РД28-337 от 17.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

С жалбата се иска съдът да отмени Решението на директора на ДОТСО като незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на материалния и процесуалния закон и като необосновано. Изтъква се че не са разгледани оплакванията на оспорващия срещу Акта по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. Инвокират се доводи, че в обжалвания акт не са посочени притежаваните от оспорващия идеални части от имота, не е било отчето, че не е имало поставен кофи за битов отпадък. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се явява лично и със служебно назначения му процесуален представител, адв. Н., които поддържат жалбата и предлагат да се уважи.

Ответникът – директорът на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община, редовно призван, не се явява, представлява се от юрк. С., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение по чл. 161 от ДОПК.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано на 27.06.2022 г. по инициатива на административния орган по приходите с Нареджане № ДЛН22-ВК66-175 от 10.06.2022 г. Обект на административното производство са публични общински вземания на оспорвания заместен данък върху недвижимите му имоти и такса за битови отпадъци за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. Предмет на производството е недвижим имот, както следва: - партида № 7212Н11132, представляващ земя с площ 630,00 кв. м. с притежаваната 12/24 ид.части, къща на 3 етажа със застроена площ на етаж от 112,00 кв.м. с притежавана 12/24 ид.части, гараж с площ от 54,00 кв. м. с притежавана S ид. Част, с адрес [населено място], район Л., кв. Ф., [улица].

От данните по делото се установява, че е подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ №[ЕИК] от 23.09.2014 г. от оспорвания, в която е деклариран процесния имот като земя с площ 630,00 кв.м., къща на 3 етажа с площ от 314,00 кв.м. и мазе 8,20 кв.м., като същият притежава S ид. Част.

С декларация, вх. № [ЕГН] от 06.08.2015 г., коригираща, е нанесена корекция в квадратурата на къщата с площ от 336,00 кв.м. и гараж с площ 54,00 кв.

На 30.01.2019 г. е подадена нова коригираща декларация с вх. № [ЕГН], в която са променени идеалните части и е отбелязано, че Й. Й. е съсобственик на 12/24 ид. Части за къщата, земята и S ид. Част за гаража.

В така подадените три декларации по чл. 14 от ЗМДТ не е посочено, че жилището е основно, както и че собственика, Й. Й., има право на облекчение на намален размер поради инвалидност. Не е представено решение на ТЕЛК.

Това се случва едва с подадената на 26.07.2022 г. нова, коригираща декларация, с вх. № [ЕГН], като е декларирано, че жилището е основно.

В хода на административното производство е установено, че за недвижимия имот не са подавани декларации по чл. 27, ал.2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) за освобождаване от такса сметосъбиране и сметоизвозване.

Актосъставителят е отправил запитване до Районния инспекторат „Л.“ за становище относно предоставянето на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, подържане на чистотата на територията за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битови отпадъци за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. От получения отговор се установява, че за посочения период Й. Й. ползва четири броя контейнери за битов отпадък от по 110 л., с кратност на извозване два пъти седмично, които са поставени на същия адрес [населено място], район Л., кв. Ф., [улица]. Фирмата изпълнител на обществената поръчка относно предоставяне на услугата по чистотата за район Л. от месец май 2018 г. до 03.04.2020 г. е „Чистота Искър“ ЕАД, а за периода от 04.04.2020 г. до 31.12.2021 г. е „Зауба“ ЕАД.

С жалба вх. № РЛН22-ГР94-1342 от 25.03.2022 г., оспорваният е посочил, че е единствен наследник на брат си за недвижимия имот с площ от 630,00 кв.м., сграда на

3 етаж със застроена площ от 112,00 кв.м. на етаж и гараж с площ от 54,00 кв.м. Допълнително е въвел твърдения, че е измамен и е завел дело срещу едно от лицата. Сградите в имота били изградени без документи в режим на търпимост.

Направено е запитване по дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“, което е получило отговор, че Й. Г. Й. няма образувано, висящо или приключило ревизионно производство. В периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. на жалбоподателя не е образувано административно производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК за местен данък върху недвижимия имот и таксата за битови отпадъци.

В Акта за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК изрично е записано, че предпоставките за образуване на административното производство са становището на Й. Й., че е единствен собственик на недвижимия имот и че чрез измамливи действия трети лица предприемат домогвания до неговия имот. Като краен резултат с Акта са установени публични задължения на оспорвания за местен данък върху недвижим имот и такса битови отпадъци, ведно със законовите лихви към 12.08.2022 г., за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 1183,30 лв., от които 946,84 лв. – главница и 236, 46 лв. – лихви или данък върху недвижимите имоти в общ размер на 637,70 лв., от които 510,88 лв. и 126, 82 лв. – лихва и ТБО в общ размер на 545, 60 лв., от които 435, 96 лв. и – главница 109, 64 лв. – лихва.

Актът за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК е връчен на неговия адресат на 08.09.2022 г. (л. 45) и срещу него е подадена жалба с рег. № СФД22-ГР94-4066 от 20.09.2022 г. по описа на СО за 2022 г. В законоустановения срок директорът на дирекция ОП към СО е издал Решение № СФД22-РД28-337 от 17.10.2022 г., с което е потвърден обжалвания акт.

По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорвания ССЕ, изготвена от вещото лице Л. А. З.. Експертиза е посочила, че общият размер на общинските задължения е 1893, 70 лв. или с 710, 40 лв. повече от посоченото в Акта за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. Съдът кредитира прието заключение по ССЕ, доколкото отговаря на поставения от жалбоподателя въпрос във връзка с подадената от него коригираща декларация по чл. 14 от ЗМДТ.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства, представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 156, ал.1 от ДОПК срок пред Административен съд – София град от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – по силата на чл. 4 от ЗМДТ и заповед № СОА20 – РД15 – 16 от 03.01.2020 г. на кмета на Столична община. Същият е издаден в производство по обжалване на АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с искане за отмяната му като незаконосъобразен.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на ответника по следните съображения:

На първо място е необходимо да се посочи, че в периода от 2014 – 2022 г. не е налице

промяна в собствеността на имота от оспорващия. Обстоятелството, че той притежава S ид. Части от имота. Това съотношение е запазено и след подаването на коригиращата декларация на 30.01.2019 г., към която са представени допълнителни документи за собственост, нотариални актове, от подаващия декларация. С тази декларация е въведено изменение в идеалните части, които S ставата 12/24. Съотношението на 12 идеални части, разделени на 24 части показва, че жалбоподателят притежава половина от тях. Тук следва да се посочи, че е извън компетентността на настоящият съдебен състав да изследва въпросът за действителността на разпоредителните сделки, извършени от другия съсобственик на имота, поради което не следва да се коментират.

На следващо място, трябва да се обърне внимание на обстоятелството, че определянето на данък сгради и ТБО става след подаването на нарочна декларация по чл. 14 от ЗМДТ. В случая такива декларации са били подавани. От прочита на разпоредбата на чл. 14 от ЗМДТ следва изводът, че режимът е декларативен и след уведомяването на компетентната общинска администрация посочените обстоятелства взимат предвид. В тази връзка законодателят изрично е посочил в чл. 27 от ЗМДТ, че лицата предявяват правото си на освобождаване от данък или за ползване на данъчно облекчение чрез данъчна декларация, която подават в срока по чл. 14, ал.1 от същия закон. Този срок е двумесечен и започва да тече от датата на възникване на основанията за освобождаване от данък или ползване на данъчно облекчение.

Видно от приетите по делото декларации, подадени от жалбоподателят, същият едва през 2022 г. се възползва от правата си по чл. 27 от ЗМДТ, като декларира, че процесното жилище му е основно и представя ТЕЛК решение са ползването на данъчно облекчение по реда на чл. 25 от ЗМДТ (ал. 1 За имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление. (2) За имот, който е основно жилище на лице с намалена работоспособност от 50 до 100 на сто, данък се дължи със 75 на сто намаление.).

По делото не е налице спор между страните, че инвалидизацията на Й. Й. е официализирана с Експертно решение № 2184 от 156/08.10.2020 г. и е за срок от 3 години, до 01.10.2023 г. Същото е връчено на оспорващия на 13.10.2020 г. Следователно за жалбоподателят е възникнало правото да поиска намаляване на дължимия от него данък по чл. 25 от ЗМДТ от датата на получаване на ТЕЛК решението. Същият не се е възползвал от срока по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ, а коригиращата си декларация е подал чак през 2022 г. За времето от 13.10.2020 г. до 26.07.2022 г. общинската администрация не е била надлежно уведомена, за да приложи процедурата по чл. 27 от ЗМДТ, поради което правилно в този период са били определени задълженията на жалбоподателя за данък сгради и ТБО.

За настоящия съдебен състав е разбираемо желанието на оспорващия за заплащането на публичното му задължения в редуцирания размер по чл. 25 от ЗМДТ за минал период, но това няма как да бъде осъществено, тъй като декларативните режими се прилагат само за напред.

По изложените аргументи, обжалваният АУЗ по чл. 107, ал.3 от ДОПК акт е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден, а жалбата, подадена срещу него да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на правния спор и предвид направените своевременни искания съдът намира, че на основание чл. 161, ал.1, от ДОПК във връзка с чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения на

ответната страна следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 400, 00 лв. без съдът да взема предвид материалния интерес на спора и след като съобрази, че същият не се отличава с фактическа и правна сложност.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Г. Й., ЕГН [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДЛН22-ВК66-175 от 12.08.2022 г., издаден от Б. Б., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение № СФ22-РД28-337 от 17.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

ОСЪЖДА Й. Г. Й., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 400,00 (четиристотин) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: